

An hourglass with red sand falling from the top to the bottom. The sand is bright red and has a grainy texture. The background is a dark, almost black, color. The hourglass is centered vertically and horizontally.

JENS LAPIDUS

POUZE
PRO
VIP

FLEET

Jens Lapidus
Pouze pro VIP

POUZE PRO VIP

Jens Lapidus

Copyright © Jens Lapidus, 2014
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Martin Severýn, 2015

ISBN 978-80-7473-400-7 (pdf)

Pevný disk (*O osm let dříve*)

Ticho, které Cecilii obklopilo, když vypnula motor, působilo na chvíli skoro až uklidňujícím dojmem. Pak si hluboce povzdechla. Nikdy neměla tak daleko ke klidu jako právě teď.

Auto zaparkovala na štěrkovém plácku před Lillaninou školkou.

Normálně by sáhla pro kabelku, kterou si dávala do přihrádky mezi sedačkami, a pospíchala by dcerku vyzvednout. Pořád v pohybu, vždycky s vidinou dalšího bodu programu.

Jenže během posledních týdnů to začalo být nesnesitelné. Život přestal odpovídat přesně do sebe zapadající skládance, stalo se z něj zemětřesení, které ji a celou rodinu hrozilo uvrhnout do chaosu a ponížení.

Vážně by dnes měla okamžitě vylézt z auta a dojít pro svoje děti, byly v nebezpečí. Místo toho se ale opřela a zůstávala sedět. Ticho bylo nádherné. A tady tudy nepůjde nikdo, koho znala, aby se zajímal, proč si dává šlofika v autě ve čtyři odpoledne.

Ale nedokázala zavřít oči.

Bála se, co by mohla spatřit z vnitřní strany víček.

Asi před hodinou se přihodilo něco, co všechno změnilo. Zase.

Vzala to procházkou od Kungsholmenu směrem k hlavnímu nádraží, odtud pak chtěla jet do práce metrem. Šéfovi řekla, že si kvůli bolesti zad musí zajít k lékaři.

Lehce pršelo, kapky vody ji bodaly do obličeje jako jehličky. Kaluže na silnici se podobaly černým lesklým kaňkám.

Prošla kolem radnice, napočítala tu sedm zaparkovaných autobusů pro turisty. Hlouček žen, všechny oblečené do přerových bund, tak tlustých, že vypadaly jako výzkumná skupina polárníků, se shromáždil kolem průvodce. Stály namačkané na sebe, s roztaženými deštníky. Pospolitý štít proti počasí.

Cecilia raději přešla ulici, aby se nemusela tlačit. Když pokračovala lehkým klusem po druhé straně, zmocnil se jí zvláštní pocit. Deset metrů za ní přešel ulici muž se zimní čepicí hluboce staženou do čela. Šel stejně rychle jako ona. Neviděla toho chlapa kouřit před 7-Eleven, naproti psychiatrické klinice pro děti a mladistvé? Jako by na něco čekal. Čekal snad, až vyjde ven?

Právě v tu chvíli jí zazvonil mobil. Skryté číslo.

„Je tam Cecilia Emanuelssonová?“

Byl to mužský hlas.

„Ano, to jsem já.“

„Fajn. Chci ti říct jenom tohle: Máme tvýho manžela.“

„Co prosím?“

„Otoč se.“

Cecilia se prudce obrátila, o kus dál za sebou viděla skupinku turistů, jak se vydala k monumentálnímu vstupu do stockholmské radnice. Pátrala pohledem. Na opačné straně ulice šel muž v obleku s deštníkem v ruce. Pak ho zahlédla, toho chlapa v zimní čepici. Stál od ní, co by kamenem dohodil, opíral se o kandelábr. Déšť ho očividně netrápil. U ucha si držel telefon. Když si všiml, že ho spatřila, zvedl mobil nahoru, skoro jako kdyby s ním chtěl zamávat.

Pak ho slyšela, jak říká do sluchátka: „Bud' teď zticha a poslouchej. Je to jednoduchý. Máme Matse. A čekujeme všechno, co děláš. Jestli půjdeš ty nebo někdo jiný na policii, zabijeme ho. Jen abys to věděla.“

Měla by teď rozrazit dveře od auta a běžet vyzvednout Lillan a Benjaminu. Potom jet na Arlandu a chytit první letadlo k rodičům. Zavolat na policii nepřicházelo v úvahu, dokud si

*pořádně nepromyslí, co to mělo znamenat. Kromě toho chtěla mít nejdřív děti v bezpečí, daleko od Stockholmu.
Přesto se nedokázala přimět z auta vystoupit.
Myslela na to, jak to mohlo zajít až sem.*

18. ledna

Boty: Zegna.

Smoking: Corneliani.

Košile: Fray.

Philip Schale byl dneska večer *tiptop* – nepřekonatelný.

Celý outfit: třicet dva tisíc u Hanse Alldeho – prvotřídní košile, navíc objednaná na zakázku přímo z Itálie.

Tahle plus další tři obyčejné košile do práce mu přišly před týdnem. Sea Island Quality, dvouvrstvá bavlna, knoflíky z pravé perleti, ruční výšivky kolem průramků a na límci. Suma sumárum devatenáct set eur. Skoro zadarmo.

Ale teď: někdo mu smoking a košili polil pivem. Nebo nějakým koktejlem. Nebo to byla voda? Vlastně si ani nepamatoval, jak se to stalo. Nepamatoval si, *kde* k tomu došlo. Věděl jenom, že cítil, jak mu něco vlhkého prosakuje vlnou Super 120's.

Philip se rozhlížel kolem sebe. Sobotní večer na nejžhavějším místě ve městě. Taneční parket ve VIP salonku klubu Clara's byl přečpaný.

Axel se neukázal. Možná šel po večeri rovnou domů – že dobročinnost nesnáší, se všeobecně vědělo.

To Carl už na rozdíl od něj máchal rukama na parketu: jeho zpoceně čelo odráželo záblesky stroboskopů jako zrcadlo.

A Ian – Philip otočil hlavou – no jistě, ten přece seděl vedle něj tady na baru.

Klipy smokingu olizovaly Ianovi krk – hotová reklama na zimní kolekci od Brioniho. Motýlek měl pořád ještě perfektně uvázaný, ačkoliv bylo čtvrt na pět. Na tohle si Ian vždycky potrpěl, to je celý on.

Ian se naklonil dopředu a zakřičel mu do ucha: „Sorry, čistírnu ti zacvakám. Žádný problém.“

Takže za to mohl on.

„Máš fakt pěknou košili. Chápeš, devadesát pět procent těchhle lůzrů tady žádnou košili na míru ani nemá. A padesát procent z nich určitě ani netuší, co to Fray vůbec je. Chudý, líný idioti.“

Philip nechápal, o čem to Ian mluví. Možná už trochu přebíral, možná se snažil jenom odvést pozornost, protože ho právě pocítil. Nebo se prostě jenom zase opakoval.

Z repráků: Avicii do nich hustil vertikální rytmus.

V nosních dírkách: koks do toho vháněl horizontální rozměr – pocit, že se podlaha otáčí kolem vlastní osy. Skloněný nad stolem si Philip natáhl do nosu před dvaceti minutami. Tahle část byla víc než výjimečná: VIP salon – nikoho tady to nezajímalo.

So wake me up when it's all over. Všichni se přidávali, pološílení, chrochtající jako prasata. Skákali nahoru a dolů, hlavně za žádnou cenu nepustit ten pocit bezstarostnosti.

Ian se znovu předklonil. „Koukej na ně. Jak snadno se daj koupit. Primitivové. I-di-o-ti.“

Philip už to plivání nemohl poslouchat. Usrkl si z drinku. Chuť citrónů ho osvěžila – ještě si lokl a pokusil se zaměřit pozornost na taneční parket.

Byl tam někdo, koho poznával.

Stroboskop mu do hlavy vypaloval další obrázky. Schůzka, kterou ten den předtím měl – private banking:

Fernström & Qvist, vrzání parket a dřevěné obložení stěn. Oběd zdarma plus prvotřídní sancerre. Památkově chráněné sály a fasády. Mladý bankéř s růžovou kravatou značky Salvatore Ferragamo a šedým obličejem, jenž se ho snažil poučovat o investicích.

V některých firmách mu skutečně visel přebytek likvidity. Jiné investice ale šlapaly dobře.

Především do něj hučeli, aby změnil správce a poradce. Ale když je celá rodina u jedné banky šedesát let, nezmění ji člověk jen tak, to by mohli vědět. Přesto Philip pozorně poslouchal, nechtěl toho kluka zklamat, navíc tam přece z nějakého důvodu sám přišel. Jen ještě netušil, jestli to bylo proto, aby přešel k lepší bance, nebo kvůli něčemu jinému.

Znovu ji zahlédl. Někde tam, tu holku potkal před pár týdny. Její pohled se setkal s jeho. Nepamatoval si přesně jméno, ale bylo to něco jako Nina nebo Anina.

Nad parketem: další dávka kouře. Carl tancoval s dvěma roštěnkama, kroutil se jako akrobat.

V proudu světla jednoho z reflektorů znovu spatřil její obličej, zdál se v tom moři lidí jako rozpuštěný; byla součástí mlhy, součástí celého tohotohle místa. Přesto to viděl jasně: její pohled.

Tehdy dost žvanila, blábolila něco o tom, co má v plánu, až dostuduje. Nevzpomínal si, co že to vlastně dělala za školu. Mluvila o lidech, které znala a které neznala, o tom, kteří vyhazovači u vchodu jsou správňáci a kteří se sem dostali jen díky svým sadistickým sklonům.

A teď: její oči, jasné.

Ianovi nic neřekl.

Na ohromném panelu nahoře na domu Scandic Anglaises běžela reklama na jakési lyžařské oblečení. Sníh ve spotu zářil, až to Philipa přimělo odvrátit obličej.

Kde všichni jsou?
Bar už zavřeli. Ian se vypařil – kruci, to on ho přece
opil a donutil zůstat.
Musí domů. Rozhlížel se po taxíku.
Bylo chladno.
Malé diody reklamní obrazovky ho ozařovaly jako
reflektory. Chtěl jenom zavřít oči. Lehnout si.
Na chvíli si odpočinout.
Blížili se k němu nějací lidé.
Pátral pohledem po ulici, každou chvíli se musí ob-
jevit nějaké auto.
Někdo do něj vrazil.
„Hej, ty.“
Nevysoký kluk měl hluboko do čela staženou černou
čepici a šálu přetaženou přes pusu.
Philip ukročil stranou. „Omlouvám se,“ řekl spíš au-
tomaticky.
Kluk se otočil. „Máš problém, nebo co?“
Obrátka o tisíc stupňů.
„To bylo na mě?“ zeptal se Philip.
„Máš problém, nebo co, sem se ptal. Si do mě strčil.“
Kluk přešel blíž.
„Ale ne, to muselo být omylem. Já jenom čekám na
taxík.“
„Drž hubu. Máš asi hustej problém.“
„Já nechápu...“
Rána trefila Philipa nad oko.
Chytil se za obličej a zařval.
Došlo mu, že ten kluk je u něj teď blízko.
Pokusil se couvnout.
Vtom ho někdo chytil zezadu.
Snažil se vymanit, škubal tělem a kopal nohama. Ale
nepomáhalo to. Někdo, možná jich bylo víc, ho držel
příliš pevně.
Jeden z chlapů k němu přistoupil zepředu.

V ruce nějaký předmět: zbraň.

Zatlačil mu pistoli do břicha a postavil se ještě blíž.

Sklonil se mu k obličej. Philip ucítil něco zvláštního na uchu. Pak mu to došlo. Muž mu olizoval lalůček.

„Líbí se ti to? Líbí, ne?“ Hlas přicházel zblízka, a přesto zněl docela cize.

Tlačili ho dopředu. Napočítal čtyři osoby. Všechny v tmavém oblečení a čepicích nebo s kapucemi staženými přes obličej. Museli působit jako nanejvýš podivná skupinka, jak se tak táhli ulicí Birgera Jarla. Jen se v tuhle hodinu nepohybovalo venku tolik lidí, aby si jich někdo vůbec všiml.

Netušil, kolik přesně je, věděl jen, že ve Stockholmu nemůže být žádná hospoda otevřená déle než do pěti ráno. Na pár místech viděl osamělé postavičky, schoulené na nárožích nebo na lavičkách, nejspíš zvracely a chtěly prostě trochu vystrízlivět, než se vydají domů.

Muži nic neříkali. Šli těsně u něj, jako jeho tělesní strážci. Do zad ho celou dobu tlačila hlaveň zbraně.

Možná věděl, o co tady jde.

Nutili ho kupředu.

Vedli ho mezi sebou.

Ale kam ho vedli?

Po levé straně míjeli restauraci Riche. Světla uvnitř byla zhasnutá, židle spočívaly zvednuté na stolech. Poslední vyhazovači už očividně odešli domů, nikde nebylo ani živáčka. Philip myslel na pracovní obědy, které si sem obvykle domlouval. Jejich steak Rydberg byl fajn.

Ale ne teď – teď nebylo fajn nic.

Pokračovali směrem k Nybroplanu. Kolem kroužilo několik prázdných taxíků, řidiči vyhlíželi někoho jako on. Štamgasty, kteří se zapomněli.

Napadlo ho pokusit se zakřičet nebo zamávat. Holá pitomost. Ať už byli tihle chlapi kdokoliv, mířili mu

zbraní do zad. Nemohl dělat nic, aniž by hazardoval se životem.

Cítil, jak mu i přes venkovní chlad po čele stéká pot. Nevolenost se mu rozlézala po žaludku jako had.

Přešli ulici a zastavili se u malé budky, kde prodávají lístky na výletní loď. Tady byla větší tma, sem světla pouličních lamp nedosahovala. Na druhé straně spal černočerný Berzeliův park. Osamělé větve stromů se natahovaly k zamračené noční obloze a špinavý sníh čekal na pomalé ranní světlo.

„Slez dolů,“ prohlásil ten, který držel zbraň.

Philip nejdřív nechápal, co tím myslí.

Další z nich ukázal směrem k molu.

Chtěli po něm, aby sešplhal dolů na led.

„Ne, to ne. To nejde.“

„Slez dolů, jsem řek.“

„Zbláznili jste se? Ten led mě nemá šanci udržet. Uto-
pím se.“

Muž s pistolí ho obešel a postavil se k němu tváří v tvář. Zvedl zbraň a přitlačil mu ji na břicho.

To je konec, napadlo ho. Nedělejte to, nedělejte to. Slova mu v hlavě bušila.

Jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě, muž prohlásil: „Tak prosím.“

Cítil, jak se mu rozklepaly nohy. Přesto se na molu posadil do dřepu a slézal dolů. K hladině to byly určitě dobré dva metry. Pustil se a dopadl na kluzký povrch.

Uslyšel prasknutí. Podíval se pod sebe. Led mu připadal mokrá a křehký.

Myslel na hodiny bruslení na östermalmském kluzišti. Tam to bylo bezpečné, pod ledovou plochou ležela pevná zem.

Neměl žádnou představu, jak silná vrstva ledu se pod ním nachází, věděl ale, že letošní zima nebyla z těch, kdy všechno pevně zamrzá.

Tohle se podobalo sebevraždě.

„To ne. Proším vás.“

Muž schoval pistoli. On i další tři teď stáli s rukama v kapsách a zírali na něj dolů z mola.

„Pokračuj dál.“

21. ledna

Byl úplně jasný den. Takový, který dokázal mnohé obyvatele Stockholmu přesvědčit, že ty tři šedivé měsíce, plné otravného rozbředlého sněhu, za to stály.

Dejan se na cestu těšil, a nejen kvůli tomu, s kým se měl setkat, až tam dorazí. Zbožňoval totiž řízení.

Sundal si rukavice a otočil klíčkem. Auto s trhnutím nastartovalo. Volant ledově zábl, jako by byl z kovu, svíral ho jenom konečky prstů pravé ruky. I tak mrznul. Do novějších modelů už montovali vyhřívání volantu, ale tady se musel člověk spokojit s vytuněním klimatizace na nejvyšší obrátky a čekat, až se vnitřek zalije teplem.

Káru si půjčil od Tomase, protože jeho auto bylo po hromadné bouračce minulý týden úplně na šrot. I když, tohle bylo vlastně taky BMW, navíc pětka, neměl tedy žádný důvod si stěžovat. Existují chudáci, co řídí něco japonského. Nebo třeba Opel.

Šinul si to po E4 směrem na sever. Kdyby ho někdo vzbudil uprostřed noci a chtěl, aby vyjmenoval tahle předměstí pozpátku, zvládl by to na první pokus.

O chvilku později už sjel na E18. Projížděl teď severními čtvrtěmi Stockholmu. Tohle naopak vůbec nebyl jeho rajón.

Kousek před Åkersbergou odbočil směrem k věznici Österåker. Od té doby, co tu byl naposledy, ji přestavěli.

Musel si to přiznat – během posledních let se návštěvy nekonaly tak často, jak by bývaly měly.

Vzpomínal na Teddyho, už spolu mluvili jen zřídka. Teddy, nebo spíš Najdan, jak se doopravdy jmenoval – právě z toho totiž vzniklo nejdřív Médan, až později se mu začalo říkat anglickým slovem pro plyšového medvídka: Teddy – se o sebe uměl postarat sám, jak říkával. A Dejan o tom ani vteřinu nepochyboval, Teddy se o sebe *vždycky* postaral sám. Během celého jejich dospívání, při všech kšeftech, na kterých spolu dělali. Teddy o pomoc nikdy neprosil.

Jeho, Teddyho a Adama před mnoha lety sebrali za nějaká vloupání do konferenčních hotelů. Čórlí tehdy víno a šampaňské za víc než jeden a půl mega – dobrá práce. Na tahle místa by se přes dveře do kuchyně dostalo i malé dítě. A kódy ke dveřím do vinných sklípků získali od jednoho z uklízečů, který měl trochu problém s automaty.

Policie vedla s Dejanem víc než sedm výslechů, vždycky stejná hra, hodný polda / zlý polda, vymyšlené nálezy DNA, snaha poštvat je proti sobě navzájem: „Adam tvrdí, že jste si od něj ten večer půjčili auto... Teddy vypověděl, že jste si půjčil jeho telefon,“ a tak dále. Byly to naučené bláboly, ale to on tehdy ještě netušil. Vyfásl tři měsíce natvrdo s plnou ostrahou, ačkoli mu nebylo víc než sedmnáct. Ani jednou mu nedovolili mluvit s rodiči, v baráku bylo permanentně šestnáct stupňů a jeden týpek ve vedlejší cele začal každý večer přesně v osm křičet perské nadávky a nepřestával až do příjezdu snídaňového vozíku. *Koskeš*. Dejan se každopádně aspoň naučil jedno použitelné slovo: pičus.

Vyčerpávalo ho to. Nevolnosti a neustálé dobíhání na záchod, aby se mohl vymočit, když mu vyletěl cukr a oni mu nedovolili opustit celu a protáhnout se na chodbě. Nebo přepísknutí dávky inzulínu, když už

to hnusné vězeňské jídlo nedával. Vlastně se tomu říká hypoglykémie, nízká hladina cukru v krvi. To bylo nejfajnější slovo, co uměl. Ale zároveň nejhnusnější, průvodní jev jeho nemoci.

Chtěl domů, nejen kvůli tomu, že doma se dala léčba diabetu líp sledovat. Chtěl se zbavit nočních můr a ztuhlých kloubů. Chtěl si dát pořádný kebab s extra porcí česnekové omáčky, chtěl si moct vykouřit cigaretu, kdykoliv na ni dostal chuť. Chtěl, aby ho máma objala.

A tak začal mluvit, bylo to vlastně poprvé, kdy něco řekl.

Když ho propustili, dozvěděl se, že žvanil i Adam.

Ale jeden z nich pusu zavřel a dýchal jenom nosem, neutrousil ani větu, neřekl ani popel. Nechali si ho až do soudního procesu, ačkoliv Dejana a Adama pustili na svobodu už dávno předtím. Drželi ho tak dlouho, že když byli nakonec odsouzeni za krádež, měl už svoje ve vazbě s přehledem odsezeno, aniž by se mohl být jedinkrát setkat nebo mluvit s někým jiným než s policejním vyšetřovatelem při výslechu nebo se svým právníkem.

Teddy.

Potom jim vyprávěl, že si krátil čas opakováním stovky kliků třikrát denně a v mezičase čtením knih.

Od té chvíle jim to bylo jasné, *všem*, i když nahlas nikdo nic neřekl. Že jeden z nich je vážně držák.

A nejenom to. Četl *knihy*, jak tvrdil. Byl už takový: Teddy občas mluvil jako jeho otec. Nebo jako učitel.

Byl z jiného těsta.

Dejan zahrnul na menší silnici. Podél cesty stály seřazené vily, ale jak se přibližoval k areálu věznice, řídly. Se sněhem to tady bylo stejně mizerné jako ve městě. Cesta se stáčela směrem do lesa. Jenom pro ten pocit šlápl na pedál a přidal plyn.

Zaostřil zrak na zatačky, obrysy domů se rozmazaly. Tohle byl život. A teď to bude ještě lepší, jak doufal. Teddy měl ve zvyku dávat věci do pohybu, a nejenom pěstmi. Přiléval olej do běhu událostí už jen tím, jak přemýšlel.

Za chvílku bude Dejan u věznice a vyzvedne svého nejlepšího kámoše. Největšího tvrdáka Stockholmu.

Najdana „Teddyho“ Maksumiče po osmi letech propustí.

Byl to krásný den.

*

Cvaknutí zámku by se dalo snadno přeslechnout, ale pro Teddyho to byl silný zvuk. Zvuk, na který čekal nepředstavitelně dlouho. Otevřel kovové dveře. Překvapilo ho, jak snadné se to zdálo, skoro jako by byly z papíru.

Vykročil ven, v ostrém světle přimhouřil oči. Metr nad jeho hlavou visela průmyslová kamera; věděl, že ho právě teď dozorcí pozorují. Snad si přáli, alespoň někteří z nich, aby tohle vyšlo. Aby to dobře dopadlo.

Motor zněl jako u porouchaného traktoru, ačkoliv to nebyl ani diesel. Z výfuku k nebi stoupal kouř jako z ohňů na čarodějnice. Metalický lak a 18palcové disky kol už dávno ztratily svůj lesk a jediné zpětné zrcátko bylo z nějakého důvodu přilepené izolepou. Teddy se nedokázal zbavit pochybnosti, jestli tohle auto skutečně vydrží celou cestu až do Södertälje. Možná mu na kopci někde u Tumby upadne kolo. Nebo jenom tiše zachroptí a chcípne a oni zůstanou trčet několik hodin v mrazu.

Vyzvednou mě v *hledaný ojetině*, napadlo ho, když se blížil k oblaku kouře. Můj nejlepší kámoš zvenku mě vyzvedne v *podělaný kriminálnícky ojetině*.

Dveře auta se otevřely a Dejan vystoupil. Límeček tmavomodrého saka měl zvednutý, na zátylku stálo

oranžovými písmeny vyšité *Hugo Boss*. Zešíroka se usmíval, jako by právě vyhrál životní sázku na dostizích, zároveň ale působil vyčerpaně a místo prsních svalů, které se mu obvykle rýsovaly pod košilí, na něm sako viselo.

„*My friend!*“ vykřikl Dejan.

Objali se, drželi se pevně několik vteřin. Ve vězení byly doteky mezi zadrženými a jejich návštěvami už několik let striktně zakázané, ale to už teď patřilo minulosti.

Teddy na krku cítil jeho dech. Vážnějším hlasem Dejan pronesl: „Vítej venku, chlape.“

Dívali se na sebe. Dejan měl oči tmavé, tázavé, ale zároveň přimhouřené.

Pak se mu vrátil jeho dostihový *smile*. „Vypadáš zatraceně dobře!“

„Ty taky,“ zalhal Teddy.

Ukázal na auto a zasmál se. „Tos mě nemohl přijet vyzvednout v trochu reprezentativnějším voze? Přesně takovýchle auta přece zastavujou, už jenom proto, že vypadaj podezřele. Starý ošuntělý limuzíny.“

Dejan zabouchl kufr auta. „To není moje. Svoji káru jsem roztráskal, tohle jsem si půjčil od Tomase. A bavorák je bavorák, tos přece vždycky říkával, pokud si to správně pamatuju.“

„Jo, ale ne celej hnědej od rzi a s výfukem, co by potřeboval vlastní podlážku.“

„No jo, tak můžeme jet klíďo tvým lexusem.“ Dejan předstíral, že se rozhlíží kolem. Zašklebil se. „Nebo parkuješ daleko?“

Teddy se zasmál. Znovu si na ni vzpomněl.

Napadlo ho, jaké by to asi bylo, kdyby ho místo Dejana přijela vyzvednout Sara.

Na dálnici překvapivě dodržoval povolenou rychlost. Teddyho to skoro zarazilo, možná se hodně změnil.

Pak ale začal vykládat o novém bavoráku X6 a o čínských napodobeninách dopingových látek.

Když projížděli kolem Hallundy, stočil se rozhovor k ostatním z těch dob, než ho odsoudili. Přátelé. Nebo jak by jim měl říkat?

Alexander se zklidnil, zakoupil řadový domek na stockholmském předměstí Stuvsta, obstaral si ženu, rozvedl se a obstaral si novou. Teď má tři děti, s každou tou mrchou jedno, plus jedno už z dřívějšíka, ještě z puberty.

Tomas se pasoval na nového Dejanova panoše, potom co se z Alexe stal typický švédský Svensson. Ale už to není jako dřív, ujišťoval ho Dejan.

Ivan pokračoval ve stejně zajetých kolejičkách jako před osmi lety, akorát se v hierarchii posunul ještě o patro výš. Orientoval se teď především na byznys tučných reálných marží. Dealeři ovládali trh čím dál častěji na dálku, přímo z Bělehradu nebo Černé Hory, s kartely obchodovali sami a pořád tu byl zapotřebí někdo, kdo organizuje práci na místě.

„Jenže já si nemůžu dovolit bejt stejně vybírajej jako on. Beru teď cokoli, z čeho koukaj slušný prachy,“ prohlásil Dejan. „V rozhazování peněz jsem pořád ještě jednička. A navíc. Můj dluh u *Kuma* se dost rozrostl. Je to pěkně v háji, totiž, ta hospoda Solberget, co jsem pro něj vedl, šla pekelně do řiti.“

Teddy se zkoumal ve zpětném zrcátku. Vlasy špinavě blond, ostříhané skoro dohola, oči velké, zelenohnědé, v cestovním pase míval, když byl mladší, napsáno „barva neurčitá“. Nos měl tupý, rty plné, a dokud držel pusku zavřenou, zející černá díra nebyla vidět. Jeden ze spodních zubů se mu ve vězení začal kazit, a protože si nemohl dovolit zaplatit vyčištění kořenových kanálků a tam vevnitř se ani k řádné zubní péči nedalo dostat, rozhodlo se, že zub půjde ven. Pokusil se na sebe do zrcátka usmát. Vypadal vlastně celkem mile.

Na tuhle cestu myslel často. Kdo ho přijede vyzvednout, o čem asi budou mluvit, jak se bude každou chvilku otáčet a dívat se na horizont lesů a obydlí, ležících mezi ním a vězením, jež s každou minutou mizelo dál a dál.

*

Emelie měla kancelář v sedmém patře. Dnes byl pěkný výhled, bylo vidět dokonce až na čtvrt Södermalm. Věže a věžičky na Mälarském paláci a budova výtahu Mariahissen se tyčily nad zbytkem města. Ještě o kus dál zahlédla stadion Globen, kulatý a bílý jako odkopnutý fotbalový míč.

Tam, v jižních městských čtvrtích, nikdo z místních nebydlel. Společníci advokátní kanceláře Leijon měli buď dům v některém z vilových předměstí, například Saltsjöbaden či Djursholm, nebo vlastnili byty na Östermalmu, případně v centru. Koncipienti naproti tomu bydleli buď ve Vasastanu, nebo na Kungsholmenu, tedy s výjimkou těch, kteří se už s penězi narodili. Ale i tihle všichni *toužili* po Östermalmu.

Emelie bydlela v ulici Rörstrandsgatan a možná, že i ona by do té šik čtvrti jednou chtěla. I když ani moc nezáleželo na tom, co chce nebo nechce. Věděla, co se *očekává*, že bude chtít.

V práci dnes byla i její kolegyně, s níž sdílela kancelář.

Josephine tu pracovala o tři roky déle než Emelie, advokátní zkoušky měla už dávno složené. Za několik měsíců by měla Emelie tuhle výzvu pokořit také, musí jenom posbírat dobrá doporučení. Šlo spíš o to, udělat si na všechny formality v žádosti čas.

Vlastně tady pracovali i další koncipienti, kteří tu byli zhruba stejně dlouho jako ona, ale z nějakého důvodu si majitelé mysleli, že by zaměstnanci měli být rozřazení podle pohlaví. Jako kdyby snad pracovali v převlékárně.

Emelie sjela pohledem na návrhy smluv rozložené po stole. Z toho zimního počasí a hlavně ze všeho, čím se musela kvůli téhle práci prohrabávat, se jí vysušovaly ruce. V kancelářích se tomu říkalo zavádění elektronické evidence, ale v praxi to stejně dopadalo tak, že všichni všechno tiskli a topili se v papírech.

Uložila si novou verzi návrhu smlouvy, pojmenovala ji jako Shareholder Agreement verze 2.3 a přestala psát na počítači.

„Josephine, mohla bych si půjčit trochu tvého krému na ruce?“

Většina jejích kamarádek si zřejmě ráno, v poledne, večer a ještě asi tak desetkrát mezi tím mazala ruce a obličej různými krémy a olejíčky, které je určitě vyšly na víc, než kolik daly denně za jídlo. Nic pro ni. Jí to přišlo jako ztráta času a samotné mazání si ani nijak zvlášť neužívala. Přesto si tu teď rozčileně prohlížela zničená nehtová lůžka.

Josephine jí hodila zelenou tubu. Stálo na ní „L’Occitane“.

Josephine byla odborník nad odborníky. Pokaždé když se vrátila z toalety, si nejprve umyla ruce gelem – „jako prevenci před *bakteriemi*“, pak se důkladně namazala krémem na ruce a zakončila to leskem na rty. Působilo to, jako by nabyla přesvědčení, že její rty po bytem delším než třicet vteřin v prostoru WC automaticky zmatní.

Emelie cítila, jak se jí vaří žaludek. Byla opravdu nervózní. Za hodinu ji čekalo hodnocení na každoročním sezení, kterému říkali motivační rozhovor.

Pokračovala v přípravě smlouvy mezi majiteli akcií. Šlo o firmu provozující hry na internetu jako poker nebo sázení. Vlastníci chtěli navýšit kapitál a důležité bylo, aby se mohli kdykoli v budoucnu bez potíží vyvázat. Když se vynořil investor s velkým I, přepočteno samozřejmě čistě na peníze, nehrálo žádnou roli, jestli

to byl obchodník s rizikovým kapitálem nebo průmyslový hráč. Všichni byli na jedné lodi. Žádný kupující nestál o malé otravné vlastníky jednoprocenního podílu, kteří by neustále něco namítali.

Josephine si sbalila kabelu. Mířila na pracovní schůzku, pak už měla pro dnešek padla.

„Vůbec nemluvíš. Jak to zvládáš?“

Emelie už byla skoro hotová, ale potřebovala ještě někdy během dneška smlouvu shrnout a probrat ji s Magnusem Hasselem, odpovědným partnerem kanceláře. Jenže na to se Josephine neptala, to jí bylo jasné.

„Nevím, s tímhle budu během pár hodin hotová. Magnus stejně čeká videokonferenci se San Franciskem. Takže netuším, kdy si na mě udělá čas.“

„Mluvím o tom hodnocení.“

„Úplně v pohodě,“ snažila se Emelie pronést co nejklidnějším hlasem.

Josephine se zazubila. „Když jsem tady pracovala asi tak dlouho jako ty, žárlila jsem na uklízečky.“

„Na uklízečky?“

„Jo, a na hlídače. Spočítala jsem si, že uklízečky vydělávaly jedna celá čtyřikrát víc, než kolik jsem tehdy brala na hodinu já. Ty to máš přece úplně stejně, s tím, jak moc pracuješ. Nemůžeš to při rozhovoru s partnery vytáhnout?“

Emelie si slova své kolegyně chvíli přebírala v hlavě.

Josephine se zasmála a oblékla si kabát.

„Dělám si legraci. Myslím, že ti to dopadne dobře,“ řekla a nechala Emelie s jejími smlouvami samotnou.

Dva spolumajitelé a ona.

Anders Henriksson byl osmačtyřicetiletý nadšenec do všeho možného, nedávno se znovu oženil se sedmadvacetiletou sekretářkou, vypadal na třicet a pořád věřil, že Icona Pop je italské archivní víno – tuhle informaci Emelie věděla od Josephine, jež se s ním bavila

na loňském letním večírku. Zároveň patřil k nejdůležitějším švédským expertům u Mergers and Acquisitions. Seznam obchodů, které úspěšně dotáhl do konce, a obřích korporací, které zastupoval, by byl pořádne dlouhý. V poslední aktualizaci Legal 500 se dočkal označení *Leading Individual*, tedy označení pro jedno z osmi nejdůležitějších jmen Švédska v té nejlukrativnější právní oblasti.

Magnusovi Hasselovi bylo padesát jedna, a pokud věděla, byl to normální otec od rodiny. Kromobyčejně se zajímal o umění, během posledních let ozdobil zdi kanceláří nejrůznějšími díly. I on figuroval v nejdůležitějších žebříčcích a podílel se na největších kauzách: na fúzi lékáren nebo privatizaci zdravotnictví. Tedy na rozbíjení fungujícího sociálního státu a blahobytu, jak by to vyjádřila její matka.

„Nuže, Emelie, jak si podle vás vedete?“ zeptal se Anders.

Neseděli v žádném z konferenčních salonků, nýbrž u Anderse v kanceláři. V jednom rohu místnosti stálo několik křesel. Na zemi ležel červenohnědý pravý peršan z lesklého hedvábí. Emelie se snažila vybavit si Josephinina povzbudivá slova.

„Já se domnívám, že celkem slušně. Cítím se tu příjemně a práce mě skutečně baví. Hrozně moc jsem se toho naučila, ale zároveň na mě připadlo víc zodpovědnosti. Mám z toho dobrý pocit.“

„Výborně. Domníváte se, že jste dostala takovou práci, jakou jste očekávala?“

„Jednoznačně, dostávám víc a víc vlastních případů. A podílím se na případech, kde celé části zpracovávám sama.“

Podobně hovor probíhal přibližně dalších patnáct minut. Příjemná zhodnocení a poklepávání po ramenu. Pak přišly na řadu nejdůležitější otázky.

„Co se týče fakturace, jak si podle vás stojíte?“

„Myslím, že za loňský rok jsem měla nějaké dva tisíce hodin, takže jsem spokojená.“

„Hm. Ale spokojený by člověk neměl být nikdy.“

„To ne. Já mířím ke hvězdám.“

„Správně. Trochu jsme se na vaše hodiny koukali a něco k tomu máme, abych tak řekl.“

Emelie cítila, jak se jí potí dlaně.

„Loni jste asistovala u projektu Classic, to se hodiny napracovaly jedna báseň. Co byste bývala dělala, kdybychom vás k tomuto případu nepřiradili?“

„Podle mě by se našly jiné velké kauzy. Projekt Twin, například.“

„Ne, do toho si vás nevybrali, potřebovali zkušenější koncipienty a daňáře. Takže by mě zajímalo, co byste si bývala počala.“

Magnus seděl s oběma rukama v klíně. I Anders vypadal uvolněně. Oba dva čekali na její odpověď.

„Řádně bych pracovala na jiných, menších kauzách. Možná by to znamenalo ještě o něco více času v kanceláři, abych dala dohromady hodiny, které bych si mohla fakturovat, ale zvládla bych to.“

Magnus se naklonil dopředu. „Ba ne, Emelie. Pravda je, že vůbec netušíte, co byste bývala dělala. Nemám pravdu?“

Emelie nevěděla, jaká odpověď se od ní očekává.

„Na to nesmíte zapomínat. Nebo ne?“

Křivě se usmál.

„Protože tady u Leijona závisíme jeden na druhém. A všichni jsou závislí na nás, kteří zajišťujeme cíle. Chápete? Minulý rok jste měla štěstí. Byl to dobrý rok pro všechny. Teď teprve začíná jít do tuhého, milá zlatá.“

Emelie se pokusila úsměv oplatit. „Rozumím, co tím myslíte.“

„Nejsem si tím tak jistý. Očekáváme nicméně, že se teď pustíte do jednoho výjimečného případu.“

Magnus se přestal usmívat. V očích mu ale pořád jiskřilo.

*

Nestihl si ani sundat bundu a Linda se mu už vrhala kolem krku.

„Teddy, Teddy, tak strašně ráda tě vidím! Pojď dál. Pojď do obýváku.“

Neobjala ho, ale visela na něm jako malé děčko, které si z velkých mužů dělá horolezeckou stěnu. To, jak se hýbala a mluvila, mu připomínalo matku, mohl za to ten trhaný pohyb, jako by sebe samu neustále překvapovala.

Její předsíň vypadala přesně tak jako vždycky. Na stěnách visely dva zarámované fotoplakáty, jeden s newyorským mostem, druhý se starým obrázkem mostu na Adi v Bělehradě. Chápal, jak silnou symboliku to pro ni mělo. New York a Bělehrad, dvě její nejoblíbenější města.

Teddy si zul boty. Věděl, že to tak u Lindy chodí. Hned za Teddym vcházel Dejan. Ten si naopak černé kožené boty na nohách nechal.

Tady měl dneska přespat, nebo spíš: právě tady bude pravděpodobně v nejbližších dnech bydlet.

Linda otevřela dveře do obýváku.

Všichni uvnitř se na něj otočili: otec, Lindin syn Nikola, Darko a jeho současná družka. Ti, kteří na něj skutečně celé ty roky čekali, měli o něj starost, nechávali ho pozdravovat a volali mu. Jeho rodina.

Přesto se zdálo, jako by tu jedno prázdné místo zbývalo. Věděl, koho by tu ještě chtěl mít.

Pokoj osvětlovaly dvě stojací lampy s bílými stínidly na každé straně pohovky, lustr, jehož světlo působilo tlumeně, a spousta malých barevných svícňů s ča-

jovými svíčkami. V obou oknech visely už od prosince vánoční hvězdy. Proč je dávno nesundala, napadlo Teddyho.

Na stole stály dvě flašky Freixenetu a sedm skleniček na víno.

„Teď můžeme slavit.“

Linda nalila šumivé víno a zvedla svou sklenku. „Na tvůj nový život, Teddy. Bratříčku můj.“

Pozorovali ho. Bublinky se ve skleničce třpytily jako malé brilianty a draly se k hladině. Měla to tu hezké, domácí útulné, se všemi těmi různými lampami a pěkným kobercem na podlaze.

„Na zdraví,“ pronesl.

Darko postavil skleničku na stůl, až to bouchlo, jako by chtěl svému úsměvu dodat zvláštní důraz. „Vítej venku.“

„Díky.“

„Nedokážeš si ani představit, jak se nám po tobě stýskalo.“

„Ne víc než mně po svobodě.“

„Tak s tím je teď konec. Že jo?“

„Měl by být.“

Teddy byl rád, že ho vidí. Darko žil v Malmö a nejspíš přijel až sem jenom proto, aby s nimi oslavil, že ho pustili.

„Připravili jsme pro tebe malý balíček.“

Linda přinesla koš a postavila ho na stůl. „Tady máš od nás propuštěácký košík. Dali jsme ti do něj nový trenýrky a ponožky, Nikolův starý mobil, můžeš ho teď používat, kartu na autobus, nabitou na dvě stě korun, láhev červeného a tvoje starý oblečení na trénink. Taky jsem tam přidala dárkovou poukázku do Åhléns. Dobrý, ne?“

Teddy si koš vzal a prohlížel obsah. „Jste úžasní.“

Linda přikývla, vypadala dojatě.

Otec Bojan se přibližoval pomalými kroky. Měl na sobě červený pletený svetr plný žmolků a kolem krku límeček, jenž byl kdysi určitě bílý, dneska ale barvou připomínal spíš margarín. Položil Teddymu paži kolem krku. Nebylo to skutečné objetí, spíš letmé poplácání po ramenou. Očividně to byl nejbližší tělesný kontakt, kterého se jeho otec od smrti matky dopustil.

„*Dobrodošel, moj syn,*“ řekl se zvláštním důrazem na slově syn a podíval se Teddymu přímo do očí. „*Žive!*“

„Díky, tati.“ Nechtěl mluvit srbsky. Ne snad, že by nerozuměl, ale nebyl to jeho jazyk.

Otec na něj pořád upíral pohled, aniž by cokoli dodal. Ostatní v pokoji čekali. Teddy koutkem oka zahlédl, jak Nikola přešlápl. Byl jediný, kdo nevydržel stát docela potichu.

„Jsi můj syn a vždycky můj syn budeš,“ řekl otec nakonec. „Matka by z tebe měla radost.“

Když se později večer svlékal, všiml si, že jeho oblečení čpí laciným pracím práškem. Připomnělo mu to vězení.

Kromě peněz, které mu nechali v base uložené v krabici, měl ještě dvacet osm tisíc v hotovosti. Ty čekaly v obálce. A k tomu dva staré zlaté řetízky z dob ještě předtím. Ale to mu na dlouho nevystačí.

Nový život.

Prohlížel si sám sebe v zrcadle na zdi. Jizva na bříše vypadala jako tenká linka, možná byla trochu červenější než obvykle. Vzpomněl si na zvuk střelby, a jak si nejprve myslel, že střílejí do vzduchu.

Vlasy, oholené na tři milimetry, si teď plánoval nechat narůst. Holá lebka tam vevnitř zkrátka představovala nejsnazší kadeřnickou kreaci.

Lehl si do postele, ale celou dobu měl pocit, že se do bytu může kdokoli vloupat a Nikolovi nebo Lindě ublížit. Jako by zdi a dveře v tomhle domě byly

vyrobené jen ze sádrokartonu, jako by tady stály jenom jako těžké kulisy. Pravděpodobně to byla hloupost, jedna z chimér čerstvě propuštěných. Už o tom slyšel od ostatních: pocit, že kolem vás chybí obranné zdi a zamčené pancéřové dveře. Říkalo se tomu syndrom propuštěných.

Posadil se na posteli.

Zíral před sebe do tmy.

Byl z té svobody pološílený.

5. února

U postele vždycky plnou skleničku: svatý zákon. Philip zapátral rukou. Chladný, čistý povrch. Příjemný.

A pilulky. Vždycky pilulky. Vymáčkl z plata dvě tablety zoloftu a zapil je vodou. Hodit do sebe prášky by dokázal i se zavázanýma očima, kdyby musel.

Přesto: v hlavě příliš mnoho obrazů. Pracovní schůzky. Setkání v bance. Všichni, co po něm chtěli peníze. Postel v bytě. Rána do obličeje. Praskající led. Ten hodný pan doktor v Karolínské nemocnici, který mu provedl suturu, jak se tomu říkalo. Stephanie, která pořád dokola mlela o tom, že chce vědět, co se mu stalo.

Chápal ji – běžně nedocházelo k tomu, že by on nebo někdo z jeho kamarádů přišel domů se zkrvaveným obličejem. A to ještě netušila, že stál víc než patnáct minut na tenkém ledě na Nybrovikenu.

Nakonec muži z přístaviště odešli. Lehl si na ledu na břicho a odplazil se pryč.

Nikdy za celý svůj život se takhle nebál. Pravá smrtelná úzkost přišla však až ve chvíli, kdy se doma uložil do postele. Klepal se ještě celý den.

Vlastně by si ze všeho nejraději jenom stoupl na balkon a křičel. Toužil řvát, až by mu vybuchly plíce a hlava by se mu rozletěla na kusy. Ale sousedi by to asi sotva ocenili. A nejspíš by se o něčem takovém dozvěděl některý z jeho přátel nebo rodičů. Mohli by ho slyšet Hamiltonovi, kteří bydleli ve stejném domě, nebo

ten chlápek Wachtmeister z baráku přes ulici: připadá nám, že Philipovi něco je. Philip křičí. Philip brečí.

Máma i táta si museli něčeho všimnout už dřív, když ještě bydlel doma. Kruhů pod očima, zvuku, když celé noci hrával PlayStation. Platíček od pilulek na jeho stole, krabiček v odpadkovém koši. Ale oni si žili po svém. A Philip to svým způsobem oceňoval, rád by to tak nechal. Dělicí čára mezi nimi a jím, bezpečný odstup. Oni: venku na večírcích, na party, u drinků, na cestách, v práci. On: doma s holčičkou, svojí malou sestrou, s kamarády, někým dalším. Nejčastěji ovšem: sám.

Zbytečný.

Posadil se na posteli. Hlava na tom teď byla trochu líp. Deku se v povlečení shrnula. Pokusil se ji naklepat, aniž by musel vstát. Podíval se na jedny z hodinek rozložených na nočním stolku: Cartier Santos, 44milimetrový ciferník. Zakoupeny u Nymana před pěti měsíci. Titanové.

Tehdy: hodinky jako triumf. Materiál: černý, matný, drahý. Přesto působily subtilně. Důkaz toho, kým byl.

Nyní: minulý týden si koupil nové od Patek Philippe. Cartierky ho začaly nudit.

Bylo čtvrt na jedenáct.

Musel vstávat. Musel se se dnem porvat. Nikdo nesmí zjistit, že kvůli příliš mnoha myšlenkám usnul až ve čtyři ráno. Nikdo nesmí vědět, že ve Philipovi dřímá ještě docela jiný Philip.

Ten, který balancuje na ostří nože. Tak blízko pádu do temnoty.

Vzal do ruky svůj iPad a procházel dvacet nových e-mailů. Většinu z nich vyřizoval někdo jiný, on ale chtěl mít přehled.

Pak se přihlásil na Facebook. Poslední příspěvek přidal na začátku týdne. Fotku z tanečního parketu v nějaké z hospod na Stureplanu: paprsky světla v dýmu. A on, s lahví v ruce. Znechutilo ho to.

V příchozích zprávách se objevila jedna nepřečtená.

Odesílatel měl jako profilový obrázek bílého králíka s červenýma očima.

„Myslím na tebe častěji, než chci. Jsi můj, Philippe. My dva jsme spolu navěky svázaní. Teď mi to dochází ještě o to víc. Tohle musí přestat. Už brzy jsem u tebe, Philippe. Brzy. AA“

Klikal na Facebooku na různé ikony.

Mokrý, těžký led: znova ho uviděl před očima.

Křupal a praskal mu pod nohama.

12. února

V pokoji byla tma.

Teddy se posadil a šátral po lampičce u postele.

Z plakátu *Žijzvené tváře* na něj ze zdi shlížel Al Pacino. Jako Tony Montana seděl u psacího stolu, na ruce zlaté hodinky, před sebou křišťálovou sklenku s whisky. I když všichni věděli, že je šťastně ženatý a daří se mu víc než dobře, vypadaly vrásky v jeho tváři hlubší, než je měl Teddyho otec po matčině smrti. Z fotky vystřeloval temný Montanův pohled, vnímal tu temnotu i v šeru Nikolova pokoje. Nebyla to ta scéna, ve které na stole ležela hora kokainu a Montana si, úplně zdevastovaný, smáčel v bílém prášku obličej. Tohle byla ta předtím. Montana na vrcholu své drogové kariéry – a přesto už tehdy: prostoupený šerem.

V knihovně stály dvě zarámované fotografie. Na jedné Linda ve studentské čepici a světle modrých letních šatech. Vypadala šťastně. Teddy si vzpomněl na oslavu, která se poté konala u táty doma. Rok nato se narodil Nikola, z čehož už otec takovou radost neměl. Linda měla přece dál studovat na univerzitě nebo na jiné vysoké škole.

Na té druhé byla celá rodina. Máma, táta, Linda, Darko a on sám, fotili se v Bělehradu, když byli malí. V pozadí kamenná zeď a obrovský fialový rododendron, který budil dojem, že už tam stojí několik staletí. Teddymu bylo tehdy sotva jedenáct, přesto si to léto

zřetelně vybavoval. S Darkem a tatínkem vysedávali každé odpoledne v Café Biblioteka, zatímco maminka s Lindou zařizovaly pochůzky. Otec si vždycky dával salát s hovězím masem a karamelizovanou cibulí a kouřil ohromné množství Drina, domácí značky cigaret. Probírali spolu knížky, fotbal a vaření, táta je u toho sledoval a jeho obličej zářil štěstím.

Zaostřil na otcův pohled na fotografii. Musí ho co nejdřív navštívit.

Ale teď potřebuje především znova usnout.

S nocí se vždycky kamarádil.

Předtím.

Musí se hodně rychle postavit finančně na nohy. Těch dvacet osm tisíc korun a zděděné zlato netvořily ani polovinu toho, co potřeboval. Už jenom obnovit si řidičák – teoretické přednášky, jízdy a závěrečná zkouška – vyčerpá veškerou rezervu dřív, než bys řekl „plat“. Především si musí zařídit vlastní bydlení, zatím bude alespoň rozhodně trvat na tom, že Lindě na nájem přispěje.

Dárková poukázka do Åhléns padla na ruksak a zimní boty. Všechno ostatní, co teď měl, bylo půjčené. Ksaku: dokonce i ty trenýrky měl cizí, tamty troje, které dostal od Lindy, ležely v prádle.

Vzpomněl si na včerejší rozhovor s Dejanem.

„Jak jsi na tom teď s olovem, co?“ zeptal se ho Dejan, když v jídelně na Södermalmu osaměli.

Teddy nasál vzduch nosem. Dejan se stal jeho panošem už na střední. Jestli zůstal stejný jako předtím, než Teddyho zavřeli, mohl ho považovat za dobrého přítele. Byl loajální a člověk si s ním užil spoustu srandy, ale pokud má mluvit zcela upřímně, musí nejspíš dodat: Dejan nebyl jenom šíleně zábavný, byl taky šíleně nevypočitatelný.

„Já už nestřílím.“

Dejan vypadal, že nechápe. „Protože jsi neměl zbraň osm let v ruce? Bojíš se, žes to zapomněl?“

„Ne, tohle nezapomenu nikdy, to moc dobře víš. Ale já už s tímhle končím. Končím se zbraněma.“

„To jako, že jsi fakt natrénovanej? Že dokážeš zvládnout takový ty situace, když dojde na trochu... těsnější tělesnej kontakt?“

„Ani to už dělat nebudu.“

Dejan se opřel do židle. Seděl tiše. Pomalu se pohupoval, pokyvoval hlavou dopředu a dozadu jako ospalý dinosaur. Jeho kostkovaný Burberry šátek mu visel volně kolem krku, límeček na polotričku měl jako vždycky zvednutý.

„A jak to máš s řidičákem?“

„Ten mi sebrali, když jsem šel sedět. Ale chci si pořídit nový, co nejdřív to půjde.“

„Kurva. Žádnej kvér, žádný rozdávání ran pěstí. Bez řidičáku. Teddy, můžeš mi říct, co teda vlastně *můžeš*?“

„Dost se vyznám v zahradním nábytku.“

Dejan zvedl obočí.

„Celkem jsem se poslední roky zabýval truhlářinou, jak v Hallu, tak v Österåkeru. Nedělám si legraci. Pohovky, stoličky, krmítka pro ptáky. Stloukl jsem sedum ze čtrnácti laviček, který zrovna nedávno umístili k vodě v Hellasgårdenu.“

Dejan se napil svojí Coke Zero. Dřív hltával Colu Light – ale účel byl tentýž, nezvyšovat hladinu cukru v krvi.

Bylo mu naprosto jasné, že problémy se hromadily. Centrální registr dlužníků Kronofogden už přistoupil k vymáhání starých pohledávek ve prospěch obecný i jednotlivců, jak se tomu říkalo. S legálním příjmem mu z bankovního konta seberou, kolik jen budou moct, ptát se ho nikdo nebude. Ať dostane jakoukoli

práci, bude muset vyjít z životního minima. Tak dlouho, až už v něm chuť do práce dávno uhnije.

Jenomže venku číhají ještě větší nebezpečí. Linda včera dala Teddymu lístek s telefonním číslem. Nejspíš ho někdo sháněl, sama nevěděla kdo.

Vytočil číslo.

„Jo?“ ozvalo se na druhém konci.

Měl pocit, že ten hlas poznává.

„Dobrý den, tady Teddy, někdo s tímhle číslem chtěl, aby se ozval.“

„Aha, jo, to jsi ty. Dobře, že voláš. Slyšeli jsme, že jsi venku. Jsem si ani nemyslel, že by tě měli pustit dřív než příští rok.“

Hlas zněl lehce protáhle, muž na druhé straně mluvil pomalu, ale blábolil jako zápasník UFC na tiskové konferenci.

„Už jsem venku. S kým mluvím?“

„Tady je přece Morgan, ne. Si mě snad pamatuješ? Mogge Viking, tramp, *The big fat camping lord*. Jakože ahoj?“

Teddymu došlo, o co tady jde. Člověk na druhém konci se jmenoval Morgan Östling. Týpek, co bydlel tehdy, před osmi lety, v kempu v Solvalle a proslul svojí nervózní nesoustředěností. Když Mogge Viking nemohl nějak zaměstnat svoje ruce – smrkáním, škrábáním se, hraním si s mobilem – snadno nad sebou ztrácel kontrolu a měl sklony k násilí. Sem tam mu někdo svěřil vyřízení jistých záležitostí, třeba dostat něco přes hranice do země nebo vymoct nějaký dluh. Nejposlednější v hierarchii, ten, kterému se všichni vysmívají. Ale měl eso v rukávu, téměř doslova. Mogge Viking hrál jednou týdně karty v hráčském klubu Srab s Robertem Hillströmem. A Robert Hillström nebyl jen tak někdo.

Hillströma ostatní považovali za klíčového muže „uskładňování“ marlborek a teď se proslýchalo, že

chystá podobný obchod, ale s elektronikou. Dovoz milionů cigaret z levnějších zemí, z Evropy i mimo ni, do různých společností, které používaly fetáky jako bílé koně a jejichž sklady úplně náhodou zchvátily požáry, postihly krádeže nebo je někdo vytopil. Zboží zmizelo, nebo se úplně zničilo. Cílem bylo nezaplatit za cigarety ani korunu na dílčích daních, občas získala firma ještě odškodnění od pojišťovny. Zároveň ale věděli všichni, kdo do toho viděli, že se ta cigára prodávala v každé trafice ve středním Švédsku. Ve vězení se proslýchalo, že Hillströmovi říká pane nějakých sto milionů.

Teddy to tak aspoň slyšel, a vždycky poslouchal velmi pozorně. Těsně předtím, než ho zavřeli, totiž zařídil pro Hillströma několik bílých koňů.

„Pamatuješ si na toho Johnnyho Olssona, znali jste se přece, ne? Ten uhrovitej parchant.“

„Pamatuju. Proč?“

Teddymu začalo docházet, kam tohle směřuje, a nelíbilo se mu to.

„Před pár lety ho odsoudili, ne?“

„Před *pár* lety? To už je nejmíň pět, šest let, ne-li víc.“

„Hm, ale byls to přece ty, kdo ho dohodil. Dostal tři roky za napomáhání závažnému daňovému úniku.“

„Dohodil jsem ho *tři* roky předtím, ano. Co po mně vlastně chceš?“

„Napráskal polovinu naší organizace, sedum lidí šlo sedět. Včetně mě. Tos nevěděl? Kvůli tomu tvému zastranému Johnnymu Olssonovi jsem si odseděl rok.“

Teddy něco zaslechl, ale nikdy se neodvážil do toho vrtat.

„Takže, co chceš?“

„Nechci nic, já už jsem se přes svoje naštvání dostal, ale jsou tu jiný, co k tomu něco mají. To snad chápeš?“

Teddymu nedělalo žádnou potíží to chápat. Znal pravidla.

Johnny Olsson, bílý kůň, kterého Teddy sehnal, navíc stopil dvě stě tisíc z Hillströmových peněz, než ho chytli. Ale naprášení ostatních bylo desetkrát horší. Teď si to někdo musí zodpovědět. Každopádně si to myslel ten, kdo Moggeho Vikinga úkoloval.

Teddy se zhluboka nadechl. „Nechte to plavat. Už je to historie. Vyříd' mu to. Ať na to zapomene.“

Ale uvnitř mu došlo, jak se věci mají. Mogge Viking by nikdy nevolal, kdyby to Hillström nemyslel vážně.

A král Marlboro chtěl očividně svoje kováky. Dvě stě tisíc švédských korun. A ukázat prstem na informátora a na ty, kteří ho *najali*.

Mogge zůstal v klidu. „Vydechni, Teddy. Řeknu ti to takhle, *někdo* za to musí nést odpovědnost. A jestli se k tomu nikdo nemá, plynou z toho pro někoho akorát tak mrzutosti. To je ti snad taky jasný.“

Teddy se snažil zůstat v klidu.

Nešlo to.

*

Porsche Carrera 911 Turbo. Sportovní sedačky, vlastní komunikační systém, vše v červené kůži – opěrky, volant, dokonce i ruční brzda. Z pěti kulatých budíků na přístrojové desce dýchalo dokonalé retro.

Na cestě na Arlandu: jen on a Stephanie.

Celá její rodina letí na čtrnáct dní na Mauricius, slavit otcovy šedesátiny.

Steffi o tomhle malém výletu žvanila několik posledních týdnů nonstop.

Philip to chápal – šlo tady o Deluxe s velkým D – i když on by to býval tolik nerozmazával.

Nejednalo se o žádný obyčejný hotýlek, do kterých míří všichni Švédové. Four Seasons, Anahita Garden Royal Residence Villa, rozloha patnáct set metrů čtverečních, vlastní bezbřehý bazén, zdánlivě pokračující rovnou do moře, tropická zahrada, každý pokoj s vlastní

koupelnou a panoramatickým výhledem na lagunu. Číslo tři na seznamu Condé Nast Traveller nejluxusnějších resortů světa. Pochopitelně all inclusive. A především: vlastní komorník.

Stephanie tleskala radostí, když jí to matka volala a popisovala. Polohovatelná opalovací lehátka, dát chladit šampaňské do ledu, poslat si pro tým pedikérů – Anahito, tady mě máš!

Ironie: po celý týden se natírala samoopalovacím krémem, aby nebyla ve spodních partiích bílá.

Dneska v noci spolu vlastně spali u Stephanie, chtěla si ještě dobalit poslední věci. Byt v ulici Komandérů dostala od rodičů před čtyřmi měsíci jako dárek k dvacátým narozeninám. Většinou u sebe přespávali několikrát týdně, nejčastěji u něj. Nemohl ji ale u sebe nechávat moc často, bylo to z různých důvodů příliš náročné. Pilulky, ruličky na šňupání, telefonní čísla a další věci, které musel uklízet.

„Mám si vzít tyhle, tyhle nebo tamty plavky? A tyhle s nápisem We Are Handsome jsou naprosto *gorgeous*, že jo?“ pištěla na Philipa, když si lehl do její postele a pokoušel se soustředit a udržet si úzkost ještě alespoň chvíli od těla. Před chvílí se mu podařilo vklouznout na toaletu a hodit do sebe dva zolofy, ale teď jen apaticky zíral na *Mad Meny*.

Silnice E4 v tuhle dobu: skoro žádný provoz. Bylo půl osmé večer. Dopravní špička už dávno odezněla.

Devět set jedenáctka předla jako tygří kotě. Vlastně by ji neměl používat, když v zimě namrzne vozovka, dost to klouže. Ale na druhou stranu, když člověk vlastní druhé nejhezčí Porsche, které lze mimo závodní dráhu mít, chce ho řídit bez ohledu na roční období.

„Včera jsem byla u Rolfa,“ pronesla Stephanie; chtěla očividně mluvit o svém oblíbeném tématu: o sobě.

Měla světle melírované vlasy, jež vždycky nosila sepnuté do culíku. Kromě oslav, party a rodinných večerů, kdy si je hodinu fénovala, dokud se jí nevlily jako herečce Blake Lively. Čtyřikrát nebo pětkrát týdně trénovala ve fitness Balance, dokonce si, jak ráda zmiňovala, pohrávala s myšlenkou, že by se sama stala osobní trenérkou.

Philipa rozčiloval nehet na vlastním ukazováčku, nebyl na jedné straně pořádně zastříhnutý. Uložil si v hlavě upomínku, aby si ho začistil pilníkem, až se vrátí zpátky do města.

„Hodně jsme mluvili o naší cestě, jako vždycky poslední dobou. Tak se ptal, jaké to je, teď když už vážně vyrážíme. Možná si konečně budu moct s mamkou promluvit, myslím, pořádně promluvit. Co myslíš?“

Philip se snažil budít dojem, že se musí opravdu soustředit na cestu a řízení. Ve skutečnosti si přejížděl palcem po nehtu na ukazováčku.

„No jo, bude to paráda.“

„Chápeš, od té doby, co jsem se přestěhovala na ulici Komandérů, už spolu sotva kdy mluvíme. Volám jí a chci vyprávět o nějaké zkoušce nebo zjistit, jestli si nechce prohlédnout novou kolekci Ralphi Laurena, ano, ano, tak si promluv s tatínkem,‘ řekne mi jenom. Nechápu, co se stalo. Copak tátu zajímá módní kolekce? Podle Rolfa bych měla přestříhnout pupeční šňůru, osamostatnit se. Navrhuj, abych začla s osteopatií.“

Philip najel na výjezd z letiště.

Nechal Steffi u vchodu, našel volný vozík a naložil ho jejími zavazadly. K přepážce na check-in ji ale nedoprovodil. Nechtěl právě teď riskovat setkání s jejími rodiči, vymluvil se na hrozící pokutu za dlouhé parkování.

Přemýšlel o investici, na kterou se den předtím díval. Nabídka od společnosti se spotřebitelskými úvěry,

docházely jim peníze. Půjčovali fyzickým osobám, nejčastěji přes SMS, bez záruky, krátkodobě. Půjčit si u nich například pět tisíc korun na dva týdny stálo další tisícovku na úrocích. Mohlo to dělat až 500procentní roční úrok. Říkali si CashFinans. Měli skvělý tok hotovosti a slušný přísun nových zákazníků. Potřebovali ale kapitál, aby mohli růst.

Musí zvážit mimořádný obrat na účetní rozvaze a rizika úvěrových ztrát. Možná by přesvědčil Iana, aby se zapojil, záleží na tom, jak mu dopadla ta poslední investice do Fluxoventu.

S Ianem měl jednu potíž: byl machr na počty, ale pokud šlo o samotnou akci, byl úplně mimo. Cpal peníze do účetních, právníků a dalších konzultantů jenom proto, že se nedokázal o praktickou stránku věci postarat sám. Ve všech třech obchodech, na kterých Philip s Ianem zatím spolupracoval, ho nakonec musel vodit za ručičku. Ian dokonce ani netušil, jak v obchodním rejstříku nahlásit změnu ve vedení společnosti. Občas Philipa napadalo, jak vůbec může takhle fungovat.

Vzpomněl si na včerejší brunch.

T-Bar v hotelu Diplomat byl vždycky napěchovaný těmi správnými lidmi. Ideální místo pro *people-watching*, *net-working* a *cluster-building*.

Vždycky se setkávali tady.

Pěkné vybavení. Židle kvalitní, měkké, spíš taková křesílka. Obrovská okna směrem na ulici Strandvägen. Pánové v těžkých vlněných kabátech, s kravatami a s jezevčíky, ruští turisté v ohromných kožších s podivně vulgárním nádechem a copaté odbarvené slečny, jež cupitaly v řadách okolo nich.

Na stole: třípatrová mísa s čerstvě napečenými koláčky, šlehané máslo a anglická marmeláda. Vejce Benedict, lívanečky s kaviárem ze síha severního, se slaninou a chorizem. A samozřejmě váza s čímsi, co vypadalo

jako nadýchané zelené golfové míčky, co ale pravděpodobně byly luxusní řezané květiny.

Lollo na něj vyjeveně zírala, když si odsunul křeslo a sedl si do něj. Doufal, že na něm ta kocovina není moc vidět.

„Žádná hororová témata se tu dnes neprobírají.“

Philip nic neříkal, místo toho se jen otáčel po servírce. Tohle byla pánská záležitost, chlapský brunch, tradice. Když s sebou někdo vzal holku, náladu to vždycky trochu pokazilo, i když Lollo byla fakt prima, takže o nic nešlo.

Philip se pracně zvedl a popošel až k ní, políbil ji na tváře. Teatrálně odvrátila obličej, aby nemusela cítit jeho dech.

„No jo, pořád ale ještě vypadám líp než támhleta zdechlina,“ ukázal na Iana.

Ian zvedl sklenici. Manžetové knoflíčky z platiny ve tvaru uzlů se ve světle zvenčí leskly. „Taky tě rád vidím, Philippe. Vždycky stejně milý.“

Před Ianem seděl Carl Lewenskiöld. S ním jel Philip v létě do New Yorku. Měli se setkat s několika investory, především Židy, a dvěma mladíky ze západního pobřeží, ze Silicon Valley. Ale nakonec to stejně spíš propařili – The Ritz byl zkrátka vynikající hotel s *kompletním* servisem. Peníze sehnali odjinud, až po návratu domů.

Vedle Carla seděl Axel Nilsson, jehož rodiče byli s Philipovými dobří přátelé. A vedle Axela Lollo, taky ze školy. U stolu s nimi popíjeli ještě další čtyři kluci, které všechny znal už od nepaměti.

Objednal si cappuccino a koktejl Mimosa.

Ian dopil zbytek své Bloody Mary a postavil sklenici na stůl. Dvě prázdné už před ním stály. „Sedím tu s těma sklenicema už asi dvacet minut. Tady se zřejmě pro špinavý sklo k hostům nechodí.“

„No a?“

„Víš, co to značí?“

Philip zavrtěl hlavou. „Že škudlí na personálu?“

„Řek bych to takhle. Jediný místo, kde se můžeš blejsknout na úrovni, je Londýn nebo NYC. Tady je to všechno čtvrtá cenová.“

Dvě hodiny poté, co Stephanie odvezl, pořád ještě čekal. Pustil si televizi. Na všech kanálech běželo něco na způsob *Farmář hledá ženu*. Idiot hledá idiota: že by nápad na nový pořad?

Surfoval na netu, prohlížel si stránky drobných věřitelů, konkurentů CashFinans. Kontroloval i další pracovní záležitosti: kalkulace, e-maily, závěrečné zprávy.

Nahmatal a zatlačil. Vymáčkl tabletku. Zase: zoloft, jeho přítel.

Otevřel ledničku a sáhl po jednom Red Bullu.

Ty myšlenky musí zaplašit. Takhle to dál nejde.

Připadal si neklidný. Osamocený. Zapomenutý.

O něj se vlastně nikdo nezajímal. Nikdo ho neviděl takového, jaký opravdu je. Hlavou se mu honily černé vzpomínky. Křik. Bolest břicha. Štípání v očích.

Vymáčkl další prášky, spolkl je a zapil posledními loky uměle slazeného energy drinku.

Chodil sem a tam. Díval se z okna. Vyfukával něco do telefonu. Načrtnul SMS pro Iana: „Měl bys čas podívat se na jeden projekt, co mám v merku? Jmenují se CashFinans. Zkouknul jsem jejich výroční zprávu, mají strašně dobrý cash flow.“

Přemýšlel opět nad Ianovými nedostatky. Před několika týdny si stěžoval, že musí zaměstnat další asistentku, aby spravovala placení záloh na daně za jeho švédské holdingy. Přitom šlo o vyplnění pár čísel a jejich natukání do internetového bankovníctví, ale toho očividně nebyl Ian schopen.

Philip si lehl na postel, ale hned se zase zvedl a stáhl roletu.

Znovu si lehl.

Schoulil se do klubíčka.

Čekal, až ho prášky nakopnou.

Čekal na jistý druh klidu.

Zazvonění u dveří.

Zvláštní, vždycky přece předtím zavolali na mobil.

Vyhrabal se z postele. Otevřel dveře.

Na schodišti úplná tma.

Zahlédl nějaké postavy, ale neviděl jim do obličejů.

Měli něco na hlavách. S dírkami na oči. A ještě menší dírou na nos kvůli dýchání.

Nejbližší z postav vykročila proti němu. Philip nestihl postřehnout, co se děje.

Něco mu přetáhli přes hlavu – pytel z látky nebo nějaký vak.

Lapal po dechu. Tma. Pokusil se látku strhnout.

Někdo ho chytil za ruce.

Otočil se, pokusil se vyprostit.

Někdo ho chytil za pas.

Stáhli ho na podlahu.

Chtěli ho zase zbít? Byli to titíž?

Cítil, jak mu přitahují ruce k sobě. Něco mu omotali kolem zápěstí, bolelo to. Vzpíral se.

Bylo pozdě.

Nemohl hýbat rukama, pažemi.

Ležel, čekal na rány a kopance.

„Co do prdele chcete?“ zakřičel.

Žádná odpověď.

Jeden z nich ho zatáhl za nohy, cítil, že mu spoutali i kotníky.

„Co chcete?“

Ticho.

Naléhavá tma.
Ale žádný úder.
Žádný kopanec.
Slyšel svoje rychlé, krátké nádechy.
V pytlí stoupala vlhkost.

* * *

Pevný disk

Začalo to přesně před sedmi týdny.

Zrovna ve chvíli, kdy Cecilia zavřela za oteplováky a opuštěnými punčocháči dveře do převlékárny, jí na mobil zavolal soused.

„Je to divné, ale zdá se mi, že ve vašem bytě hoří.“

„Co prosím?“

„Hoří tam, stojím na balkoně a dívám se na váš byt a z kuchyně jde kouř. Zavolal jsem hasiče. Doufám, že tam nikdo z vás není.“

Když dorazila do jejich ulice, stála už u domu dvě hasičská auta a kolem dokola byla natažená červenožlutá páska. Vzala Lillan do náručí a pevně ji tiskla. Hasiči zatím běhali dovnitř, ven ze dveří pak se špinavými obličejí. Nad oknem do kuchyně a obýváku si všimla černých pruhů od sazí. Poznávala obličejě několika sousedů za páskou.

Jeden z hasičů, který se představil jako velitel jednotky, se jí snažil situaci vysvětlit, jak nejlépe uměl. Vedle toho, co jí sdělil hned jako první, všechno ostatní bledlo.

Její muž, Mats, byl doma. Hasiči ho našli v bezvědomí na podlaze v ložnici, možná upadl, možná se pokoušel držet u země a vyhnout se zplodinám. Naštěstí ho rychle dostali ven a zjistili, že žije. Sanitka už přijela a odvezla ho. Nic víc v tuto chvíli velitel hasičů nevěděl.

Nechápala, co dělal doma uprostřed pracovního dne. Nikdy se nevracel dřív než v šest.

Ulice se po chvíli uklidnila. Sousedé se rozprchli, když plameny přestaly olizovat zdi.

Velitel přišel zpátky k Cecilii. „Je v nemocnici v Huddinge, dostane se z toho. Právě mi volala sestra. Nadýchal se hodně kouře a plynu, ale prý to vypadá nadějně.“

„To se mi ulevilo. Vážně.“

*„Nahore jsme to všechno uhasili, ale musíme sem zítra poslat vyšetřovatele, aby se pokusil zjistit, co to způsobilo. Nena-
padá vás něco?“*

„Ne, vůbec. Ale měli jsme problém s elektřinou u myčky.“

„Aha, no, mohlo by jít tím pádem o zkrat nebo něco podobného, ale jak říkám, podíváme se na to zítra.“

Stála před hasičem a pozorovala ho. Oranžovou uniformu měl špinavou, přes tváře se mu táhly hluboké vrásky, vlasy, které mu trčely zpod helmy, měl zacuchané. Jeho obličej jí někoho připomínal. Možná Keitha Richardse.

Něco chtěla, ale nedokázala si vzpomenout co. Jako kdyby si to žádalo její pozornost. Ještě něco jiného, co měla na srdci.

„Můžu ten byt vidět?“ řekla nakonec.

V předsíni viselo oblečení tam, kde visívalo vždycky, boty stály v botníku a jediné, co dávalo tušit, co se tu přihodilo, byl zčernalý strop a těžká vrstva popela na komodě a zrcadle. Vypadalo to, jako by někdo strop předsíně oflamboval, ale jinak vybrané části zařízení jenom posypal trochou prachu.

Šli dál směrem do kuchyně. Cítila oheň.

„Myslíme si, že to začalo tady uvnitř. Plameny i kouř se velmi rychle šířily, jak vidíte. Taky jsme vodou způsobili značnou škodu sousedům, ale tím se teď vůbec netrapte. Plast se roztavil, váš kuchyňský stůl, no, to vidíte sama...“

Byl to zvláštní pohled. Zdi bývaly natřené stockholmskou bílou, tedy barvou vaječné skořápky, a všechny skříňky a zá-

suoky, spotřebiče i kuchyňský ostrůvek měly stejný odstín. Chtěli minimalistické řešení, žádné kudrlinky, jak tomu říkal Mats. Ale teď, teď bylo všechno černé nebo šedivé. Skoro jako kdyby se někdo rozhodl předvést jim jejich vkus v negativu.

Vzduch byl ostrý, nejdřív se snažila pořádně nadechnout, ale tím to ještě zhoršovala. Páchlo to, jako by se při pálení čarodějnic zatápělo gumou.

„Možná byste si měla nasadit tohle,“ ukázal velitel na plynovou masku, kterou jí podával.

Chvíli tak stáli tiše vedle sebe a zkoumali tu zkázu. Strop se loupal, zčernalý na uhel, skříňky nad myčkou shořely docela, porcelán, který v nich stál, při požáru popadal a rozdrtil se. Podlaha byla pokrytá jakousi pěnou, namíchanou z hasicího prášku, vody a popela.

„Chcete vidět nějakou další místnost?“

Chtěla. Velitel ji vedl do ložnice.

Tady tedy našli Matse, na podlaze. Pořád ještě nedokázala pochopit, co dělal v tuhle dobu doma.

Uvnitř si všimla, že tady je to méně poničené, sem se žádný přímý požár nedostal, strop a horní části zdí však byly černé. Sundala si masku.

Hasič ukázal na dveře. „Kouř se v tomhle pokoji hodně rozšířil, protože dveře do dětského pokoje, do obýváku i vchodové dveře byly zavřené. Kouř tak mohl jít jediné tudy.“

Udělala ještě pár kroků dovnitř do ložnice. Velitel zůstával v předsíni, mluvil s někým do vysílačky.

Hned ji napadlo, že tady něco nesedí. Něco tady uvnitř bylo špatně.

Přehoz přes postel pokrýval popel, takže se namísto růžové zdál tmavě modrý. Skříně byly zavřené. Snad se oblečení uvnitř nic nestalo. Nebo to byla naivní myšlenka? Na jejím nočním stolku ležela dokonce kniha od Arneho Dahla, se záložkou zastrčenou přesně tam, kde včera večer skončila se čtením.

Pak si všimla toho, co bylo jinak. Na malém psacím stolku pod oknem stál počítač. Notebook s otevřenou obrazovkou.

V práci měl Mats stolní počítač, to věděla. Tenhle přenosný nikdy předtím neviděla.

Přešla ke stolku a přejela po něm prstem. Nemohl patřit někomu z hasičů?

Ne, na klávesnici jako tenká pokrývka šedivého sněhu ležel popel. Musel tu stát už ve chvíli, kdy v kuchyni začalo hořet.

Broušený kov byl na omak drsný a chladný. Obrazovka nesvítla.

Žalil ji zvláštní pocit.

*Otočila se, velitel už za ní nestál, slyšela však vzadu v před-
síni jeho hlas.*

Stiskla mezerník. Displej se rozsvítil.

Bylo to to nejpříšernější, co kdy v životě viděla.

15. února

Své ranní espresso si Linda očividně připravovala rozčilená. Jako vždycky se to dalo poznat na jejích pohybech. S trhnutím otevřela dvířka skříně, odtrhla jednu stranu krabice s kávou a silou zatlačila kapsli do přístroje.

Nikola dnes v noci nepřišel domů. Jenom poslal kolem osmé SMS, že plánuje přespat u jednoho kamaráda.

Ještě se nenaskytla vhodná příležitost, aby jí mohl Teddy povědět o svém rozhovoru s Moggem Vikingem před několika dny, ač to bylo skoro jediné, na co dokázal myslet.

Ani před Dejanem to nechtěl vytahovat. Určitě mu mohl nějak pomoci, ale něco by to stálo. A tu cenu nebyl Teddy ochotný zaplatit.

„Já ti to nevyčítám, Teddy. Tohle nechození domů včas začalo už dávno,“ ozvala se Linda.

„Chceš, abych si s ním zkusil promluvit?“

Dál žvýkala housku, jako by byla myšlenkami někde jinde. Pak pronesla: „Jestli neposlouchá mě, tak určitě nebude poslouchat ani tebe.“

„Ale kdy s tím začal?“

„Nevzpomínám si. To má být nějaký výsledek nebo co?“

Zvedla se, dopila poslední lok kafe a s třísknutím postavila hrnek na stůl.

Dopoledne si udělal krátkou procházku v botách, které si půjčil od Nikoly ze skříně. Jeho vlastní staré oblečení